

——— GENERAL
 ——— CIRCLE
 ——— DISTRICT
 ——— AREA
 ——— METROPOLITAN
 ——— PEACOCK
 ——— VICTORIA
 Línia blanca: itinerari de peatge d'express
 ——— BRITISH R.

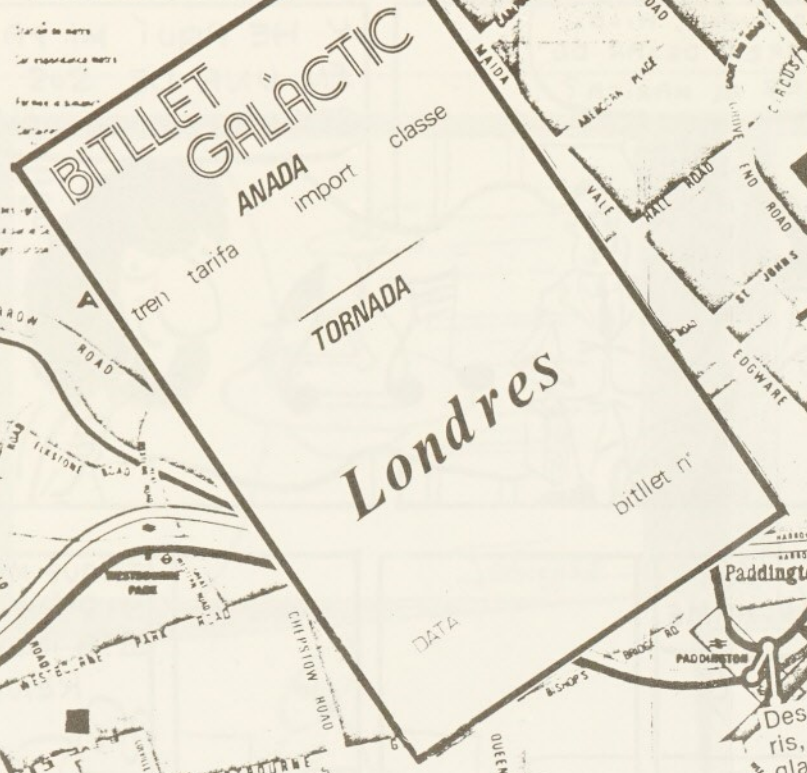
Una mostra carnavalesca ben atípica en el món londinès.

Des de els quasi bé ja llegendaris, Teddy Boys, molt ben arreglats sempre, passant pels cokers, els punks, els skinny beads el jovent ha estat dividit en diferents ideologies segons la indumentària... Potser ara, els qui més furor fan són els punks. Tota una filosofia de la vida. No es respecten i per tant ni respecten. És normal veure escrit en les seves jaquetes: "Fuck to the queen" (dóna pel cul a la reina). I escriure això és quelcom inverosímil, perquè el famós Hyde Park Corner, on tothom pot improvisar un "meeting", reunió, conferència, sobre qualsevol tema, on es pot parlar de qualsevol cosa públicament, on fins i tot pots deixar per sobretot Thatcher pel terra... Parlar sobre la família reial està per sobre de tota possibilitat. És més, a ningú se li ocorreix. La família reial és sagrada, ningú té dret a jutjar-la. És el "summun". I el poble anglès realment, la venera.

Rosa Howbrik, una espanyola casada amb un anglès, comenta que es prepari el pobre que ha gosat dir-ne mal, un anglès no ho perdona.

És que malgrat el clima de llibertat que existeix, els reis són els reis i com a tals estan per sobre de les simples discussions. Potser quelcom admirable d'aquest país és el fet de que no hi ha una escisió gran entre rics i pobres. Millor dit, aquests últims quasi bé no existeixen, al menys, tal com nosaltres els entenem. Però, tot i això, els britànics són uns sers molt classistes i separatistes. Classisme que és ja present fins i tot en el propi llenguatge.

I és que a vegades la seva fiama quasi bé ratlla a la indeferència. Indiferència que és palpable i visible; quan pels carrers de Londres hi "pululen" els més estranys i variats tipus. La gent del carrer, la gent normal, ni tan sols se n'adona. I és que l'estralfalari, el desconegut, les "new waves" han passat a ser normals pels grans i el jovent n'és protagonista.

ANGLATERRA, ENTRE LLIBERTATS I PROHIBICIONS

El seu caràcter flemàtic és real. Més d'una vegada s'ha sentit converses entre un europeu i un anglès, especulant sobre un futur esdeveniment. Mentre el continental aparatosament, (el continental llati, volem dir) i augura les seves futures accions; en canvi l'anglès amb la seva parsimònia habitual només diu: "quan sigui el moment actuaré, per ara no tinc res més a dir".

Anglaterra des de sempre ha mantingut una aureola d'encis per a tots aquells que no pertanyen a l'illa. El passar dels anys no ha influït per res en aquest prestigi, que nosaltres, els continentals, els hi otorguem i que ells saben mantenir.

Encara estan aferrats a una vella idea de colonialisme i d'un poder ja perdut. Les restes d'aquest continuen latents, i res fan per evitar-les. La seva sobèrvia no és res més que el fruit d'aquestes velles idees i ja un xic passades.

Pals contradictori i alhora sempre vanguardista, sotmès a tot tipus d'innovacions, és una balança sempre equilibrada entre el més modern i el més antic. I és que els pols oposats són la constant i el caràcter d'aquesta Anglaterra.

Ningú s'estranya de que un "boby", el típic policia anglès, renyi a un ciutadà perquè ha estat tovat a un gos, de la mateixa manera que no se sorprendran de que un mestre pegui a una criatura, perquè en el sistema vigent, els professors tenen dret a actuar de la manera que millor els sembli, sense pressions ni prohibicions de cap tipus.

